

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. Qvale fueris primorum parentum peccatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

CAPVT V.

De lapsu hominis, & peccato originali.

SECTIO I.

Quale fuerit primorum parentum peccatum.

Supponimus 1. (sicut docet sacra scriptura Gen. 2.) diuinæ sapientiæ visum fuisse, hominem à se recen- ter conditum, imposito præcepto sibi declarare sub- iectum; cæteris enim arboribus Paradisi ad esum con- cessis, vnus tantum exceptio facta est, à cuius fructibus (Deo ita iubente) abstinere deberet; quod quidem præ- ceptum (vt obseruat S. Chrys. hom. 14. in Gen.) probandæ obedientiæ conuenientissimum fuit, quippe quod da- tum est, non de malo aliquo vitando, aut bono facien- do, quod naturæ lex, aut recta ratio vitandum, aut faci- endum diceret; sed quod ex sola iubentis voluntate penderet, ac solâ Dei autoritate niteretur.

Supponimus 2. ex cap. 3. Gen. primos parentes, Deo ita permittente, fuisse à damone tentatos, neque enim, vt ait S. Aug. lib. 11. de Gen. cap. 4. magna laus illis fuisse; si propterea bene viuerent, quia nemo malè viuere suaderet. Quamuis autem Caiet. & aliqui alij putent narrationem tentationis illius, quæ in illo Genesis loco habetur, esse mysticam & figuratam; nec vllum serpentem exteriùs interuenisse, sed diabolum, qui saepe in scripturis serpen- tis nomine designatur, per suggestionem merè internam primos parentes impugnasse; illa tamen opinio merito ab omnibus reiicitur, communisque & receptissima Do- ctorum sententia est, damonem in hac tentatione veri serpentis organo vsum fuisse, eaque omnia, quæ in illo cap. 3. referuntur, non figuratè, sed propriè & litteraliter intelligenda esse, vt de facto intellexerunt S. Aug. lib.

11. de Gen. ad litt. cap. 27. & 28. S. Chryf. hom. 16. in Gen. & communiter alij omnes.

His præfuppositis, quaritur, quale fuerit peccatum, quod primi parentes commiserunt, cum tentationi dæmonis consenserunt, & de fructu vetito comederunt. Pro cuius resolutione

Dicendum 1. non vnum, sed multiplex fuisse illorum peccatum, vt rectè obseruat S. Doctor opusc. 2. cap. 190. vbi docet quinque modis Euam peccasse: *Primo enim, inquit, peccauit peccato superbia, quâ inordinate excellentiam, appetit; 2. curiositate, quâ scientiam ultra terminos sibi præfixos concupiscit; 3. gula, quâ, suauitate cibi permota est ad edendum; 4. infidelitatis per falsam estimationem de Deo, dum credidit verbis diaboli contra Deum loquentis; 5. inobedientia, præceptum Dei transgrediendo.* Addi potest & sextum, scandali scilicet, quia fuit in lapidem offensionis, & in petram scandali viro suo, & per ipsum omni generi humano; postquam enim ipsa peccauit, virum quoque suum ad peccandum induxit, qui quidem præter alia supra dicta peccata, quæ ipsi cum vxore communia fuerunt, peccauit insuper (vt notat S. Aug. supra c. 42.) peccato inordinati erga vxorem amoris, eligens potius Deo displicere, quàm vxorem contristare.

Dicendum 2. inter illa primorum parentum peccata, primum, & præcipuum esse peccatum superbia. Ita S. Doctor 2. 2. quæst. 163. a. 1. & constat 1. ex eo, quòd Eccli. 10. dicitur: *Initium omnis peccati est superbia; & Tob. 4. In ipsa enim initium sumpsit omnis perditio.*

Constat 2. ex S. Greg. lib. 4. mor. c. 9. *Dux, inquit, ad intelligendum se creaturas fecerat Deus, angelicam scilicet, & humanam; vtramque varò superbia percussit: eaque est communis SS. Patrum sententia ac præsertim S. Aug. lib. 14. de ciuit. cap. 13. & 15. S. Fulg. lib. 2. de Incarn. & grat. Christi cap. 22. & S. Bern. ser. 1. de Adu.*

Constat 3. eâ ratione, quâ vtitur S. Doctor supra; cum enim in statu innocentia pars inferior animæ superiori perfecte subdita esset, prima inordinatio appetitus hu-
mani

mani non potuit esse circa bonum aliquod sensibile; unde sequitur, quod fuerit circa bonum aliquod spiritale, quod appetijt supra mensuram sibi ex diuina regula præstitutam; & hoc superbiæ proprium est.

Quæres, in quo positum fuerit peccatum illud superbiæ primorum parentum? Resp. in eo positum fuisse, quod vterque illorum inordinate diuinam similitudinem appetijt, idque duobus modis (vt docet S. Thom. sup. art. 2.) 1. quantum ad scientiam boni & mali, vt scilicet per virtutem propriæ naturæ determinaret sibi, quid esset bonum, & quid esset malum ad agendum; vel etiam, vt per se ipsum præcognosceret, quid sibi boni, vel mali esset euenturum: 2. quantum ad potestatem operandi, vt scilicet virtute propriæ naturæ operaretur ad beatitudinem consequendam; unde S. Aug. lib. ii. de Gen. ad litt. cap. 30. dicit, quod *menti mulieris inerat amor propriæ potestatis, & quadam de se superba præsumptio*; & in Enchir. de peccato primi hominis cap. 45. loquens dicit, quod *per superbiam homo in sua potius esse quam in Dei potestate dilexit.*

SECTIO II.

An peccatum primi hominis in eius posteros traducatur.

Certum est, Adamum per suam præuaricationem non tantum sibi nocuisse, sed etiam posteris suis (vt expressè definitum habetur in Conc. Trid. sess. 5. can. 2.) ipsosque; proinde simul cum illo per primum eius peccatum amisisse originalem iustitiam eiusque; dotes omnes, mortemque, ac ærumnas varias corporis, & animæ incurrisse. Sed ex omnibus malis, quæ primi hominis præuaricatio secum inuexit, nullum grauius, & acerbius maculâ illâ, & fœditate originali, quam in ipso conceptu contrahunt omnes, qui de vitata illius propagine oriuntur; de qua nunc quaritur, an veram & propriam peccati rationem habeat; seu an posteri Adami propriè dictum

K 5

pecca-